

струваше, че никогашъ не бѣ падала. А брѣзата се бѣ страшно изцапала при падането си, та, като стана, зе да се оправя. И трѣгна бързо на горе, като нехачеше отъ слънце и дъждъ.

— Какво е пакъ туй? пита канарата, озарена отъ слънчевата свѣтлина, що се отразява върху росата. Птичкитѣ пѣятъ, горскиятъ плѣхъ пищи, заякътъ скача, а златката крещи и се крие въ гората.

Дойде день най-после, когато глогътъ съ едното си оченце съзрѣ върха на канарата.

— Колко е хубаво, колко е хубаво, Боже! — рече той и се изгуби.

— Какво ли е видѣлъ той тамъ? каза смриката и приближи толкова много, че и сама зе да съзира нѣщо.

— О, Божичко, колко е хубаво! — извика тя и сжщо се изгуби.

— Що ли стана съ смриката? — пита бориката, едро крачейки подъ палящитѣ слънчеви лъчи. Скоро тя се издигна на дръсти и почна да надниква.

— О, Боже! — извика тя, а клонкитѣ ѝ се подигнаха отъ очудване. Тя съ мжка се изкачи на върха и сжщо изчезна.

— Че какво ли виждатъ тѣ тамъ безъ мене? — пита брѣзата, приповдигна политѣ си и трѣгна побързо. Най-после и тя успѣ да дигне глава надъ канарата.

— А-а-а! Не е ли туй голѣма гора отъ борики, смрики и брѣзи и дали тѣ насъ не чакатъ? — казва си брѣзата и листата ѝ заблѣстѣватъ тъй на слънцето, че росата зе да капе отъ тѣхъ.

— Да-а, ето що значи да излѣзешъ на Божи свѣтъ, — каза смриката.